

Dániel könyve – Negyvenharmadik संख्या

A pusztító utálatosság szimbolikájának feltárása a bibliai próféciában

Jeff Pippenger

2024-01-07

Pál azonosítása, miszerint a pogány Róma volt az a hatalom, amely visszatartotta a pápaságot attól, hogy 538-ban hatalomra emelkedjék, annak a bizonyásnak bizonyult, amelyről William Miller felismerte, hogy megalapozza Dániel könyvében „a mindennapit” mint a pogányságot jelölő kifejezést. William Miller értelmezési kerete a pusztító pogányság és az azt követő pápaság kettős hatalmára épült. Miller legfontosabb felfedezése e keret alátámasztására Pál bizonyágtétele volt a Thesszalonikaiakhoz írt második levél második fejezetében, ahol Pál azonosítja, hogy a pápaságot féken tartó akadályt, amelyet a pogány Róma hozott létre, el kell távolítani, hogy a „bűn embere” Isten templomába ültetessék, úgy mutatván magát, mintha ő volna az Isten.

Dániel könyvében „a mindennapi”-nak a pogányságot jelképező szimbólumát mindig a pápaság egy szimbóluma követi, akár a pusztító vétek, akár a pusztító utálatosság alakjában jelenik meg. Krisztusnak azonban a keresztyénekhez intézett figyelmeztetésében, amely Jeruzsálemnek a Kr. u. 66-tól 70-ig tartó három és fél év alatti ostromára és pusztulására vonatkozott, Krisztus „a pusztító utálatosságra, amelyről Dániel próféta szólt” utalt mint arra a jelre, amelyből a Jeruzsálemben levő keresztyéneknek fel kellett ismerniük, hogy azonnal menekülniük kell. A történelem tanúsága szerint ez a jel nem a pápai Róma, hanem a pogány Róma szimbóluma volt. A jelet a hűségesegeknek fel kellett ismerniük, ha el akarták kerülni az ostromot és a pusztulást. Vajon „a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt” a pogány Róma, vagy a pápai Róma szimbóluma?

Mikor azért majd meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, a szent helyen állni, (aki olvassa, értse meg:) akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; aki a háztetőn van, ne szálljon le, hogy kivigyen valamit a házából; és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy elvigye ruháit. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban! Imádkozzatok pedig, hogy menekülésetek ne télen legyen, se szombatnapon: mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért azok a napok meg fognak rövidíttetni. Máté 24:15–22.

White testvér megjegyzi, miként teljesedett be ez a figyelmeztetés Jeruzsálem pusztulásának történetében Kr. u. 66-tól 70-ig, és azonosítja, hogy a zászló, vagyis a római hadsereg hadi jelvénye volt a jel a Jeruzsálemben még ott levő keresztyének számára a menekülésre. Vajon tehát a „pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt” a pogány Róma volt-e, vagy a pápai Róma, amint Miller erre alapozta értelmezési keretét?

William Miller arra indíttatott, hogy megértse Róma mindkét megnyilvánulását (a pogányt, amelyet a pápai követett), ám annak a történelmi kornak a kényszere, amelyben élt, arra szorította, hogy mindkét birodalmat egyetlen birodalomként kezelje. És természetesen egy birodalomról van szó, ugyanakkor két egymást követő birodalmat is jelképeznek. Az 1798-as prófétai történelem

kényszere folytán Millernek Rómát elsősorban egyetlen birodalomként kellett tárgyalnia. 1798-ban Miller úgy hitte, hogy Krisztus második eljövetele körülbelül huszonöt évre van a jövőben. Jól tudta, hogy a pápai Róma 1798-ban halálos sebet kapott. Miller számára a pápai Róma után nem következett más földi birodalom, mert Krisztus hamarosan visszatérni készült.

Abban a történelmi korban, amelyben Miller élt, megértette, hogy Dániel második fejezetének állóképe négy földi királyságot ábrázol, mert erről tett bizonyosságot Dániel.

És a negyedik birodalom erős lesz, mint a vas; mivelhogy a vas mindent összetör és legyőz; és miként a vas, amely mindezeket összezúzza, úgy zúz össze és tipor el mindent. És amint láttad a lábfejeket és a lábujjakat, részint fazekasagyagból, részint vasból, úgy a birodalom megoszlott lesz; de meglesz benne a vas erejéből, mivelhogy láttad a saras agyaggal elegyített vasat. Dániel 2:40, 41.

Miller megértette, hogy csupán négy birodalom van, és a negyedik, egyben végső birodalom Róma volt, amelyről a történelemből tudta, hogy a pogány Rómát a pápai Róma követte. Miller számára a negyedik birodalom, összhangban Dániel szavával, „megosztott” volt, ám Miller szerint ez a megosztottság csupán a római birodalom szó szerinti és lelki vetületei közötti különbséget jelképezte. Igaza volt, de megértése korlátozott volt.

Miller nem látta, hogy a pogány és a pápai Róma megkülönböztetése azon a különbségtételen alapult, amelynek azonosítására Pál emeltetett fel. Pál (és Keresztelő János) azonosította, hogy a kereszt időszakában a szó szerintinek át kellett mennie a szellemibe. E megértés nélkül Miller kénytelen volt elfogadni, hogy Róma lényegében egyetlen királyság, amelynek két szakasza van. És természetesen igaza volt (de korlátozottan). Nem láthatta, hogy a szellemi Rómát a szó szerinti Babilon jelképezte, mert a szellemi Róma (a pápaság) egyben szellemi Babilon is.

A szó szerinti Babilon, mint Dániel könyve második fejezetében a négy birodalom közül az első, a negyedik birodalmat előképezte, mert az első mindig az utolsót jelképezi. A pogány Rómát Babilon előképezte, de mind a pogány Róma, mind Babilon a lelki Rómát (a pápaságot) jelképezte. A pápaság tehát az ötödik birodalom volt, és Babilon képviselte. Ez alapvető oka annak, hogy White testvérnő párhuzamba állítja a szó szerinti Izráel hetvenéves babiloni fogságát a lelki Izráel ezerkétszázhatvan éves, lelki Babilonban való fogságával.

„Isten egyháza a földön e könyörtelen üldöztetés hosszú időszaka alatt éppoly bizonyosan fogságban volt, mint ahogyan Izráel fiai Babilonban fogságban voltak a száműzetés idején.”
Próféták és királyok, 714.

Millernek ezért nem okozott nehézséget, hogy felcserélhetően alkalmazza azokat a prófétai beteljesedéseket, amelyek pontosabban a pogány Rómát azonosítják, a pápai Rómára vonatkozókkal. Ennek példáit a továbbiakban bemutatjuk, de ha megértjük, hogy Miller a pogány és a pápai Rómát egy királyságnak tekintette, akkor megérthetjük, miért nem okozott számára nehézséget, hogy Jézus a „pusztító utálatosságra, amelyről Dániel próféta szólt,” mint a pogány Róma beteljesedésére hivatkozzék, miközben a „pusztító utálatosság” kifejezést Dániel könyvében továbbra is a pápai Róma szimbólumaként értette. Miller nem tudta felismerni a három pusztító

hatalmat, és emiatt prófétai keretrendszere korlátozott volt, noha helytálló.

De miként értsük a Kr. u. 66-ban bekövetkezett történelmi beteljesedés eltérését, amikor a pogány Róma felállította zászlóit a templom szent területén, Krisztus jövődölésének beteljesítéseként? Vajon „a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt” a pogány vagy a pápai Róma jelképe? E dilemmára a válasz meglehetősen egyszerű, ha kettő helyett három pusztító hatalmat ismerünk fel. Kezdjük White testvérő magyarázatával Krisztusnak Jeruzsálem pusztulására vonatkozó jövődölése beteljesedéséről.

„A zsidók Krisztus keresztre feszítésében benne foglaltatott Jeruzsálem pusztulása. A Kálvárián kiontott vér volt az a súly, amely romlásba süllyesztette őket erre a világra és az eljövendő világra nézve. Így lesz ez ama nagy végső napon is, amikor ítélet sújtja majd Isten kegyelmének elvetőit. Krisztus, az ő megütközésük sziklája, akkor bosszúálló hegyként jelenik meg előttük. Orcájának dicsősége, amely az igazaknak élet, a gonoszoknak megemésztő tűz lesz. Az elutasított szeretet és a megvetett kegyelem miatt a bűnös elpusztul.”

„Számos szemléltetéssel és ismételt figyelmeztetéssel Jézus megmutatta, mi lesz annak következménye a zsidókra nézve, hogy elutasítják Isten Fiát. E szavakban minden korszak mindazokhoz szólt, akik nem hajlandók Őt Megváltójukként elfogadni. Minden figyelmeztetés nekik szól. A megszentelt templom, az engedetlen fiú, a hamis szőlőművesek, a megvető építők: mindezeknek megvan a megfelelője minden bűnös tapasztalatában. Ha meg nem tér, az a végzet lesz az övé, amelyet ezek előre jeleztek.” Jézus élete, 600.

Amikor Pál azonosítja a szó szerinti a lelkihez való átmenetet, azt azonosítja, hogy az a kereszt időszakában következett be, és meg kell jegyezni, hogy Jeruzsálem pusztulása közvetlenül a kereszttel kapcsolódik össze. A szó szerinti Jeruzsálem pusztulása, amelyet először a szó szerinti Babilon vitt véghez, utoljára a szó szerinti Róma által teljesedett be, mert Jézus mindig a kezdettel ábrázolja a véget. A szenthely és a sereg megtaposása, amely Babilon pogány hatalmával kezdődött, Róma pogány hatalmával ért véget.

A szellemi Jeruzsálem szellemi letiprását a pápai Róma vitte véghez, és e letiprás mindkét időszaka (a szó szerinti és a szellemi) Isten népének a harmadik pusztító hatalom általi letiprását jelképezi, amelyet Róma vonatkozásában modern Rómának neveznek.

Három pusztító hatalom van, amelyek mindegyike üldözi Isten népét. A pogányság sárkánya, amelyet a katolicizmus tengerből feljövő fenevada követ, ezt pedig az Egyesült Államok földből feljövő fenevada (a hamis próféta) követi. A pogányságot különféle pogány hatalmak jelképezték, amelyek eltaposták a szó szerinti Izráelt. A pápaság ezután ezerkétszázhatvan éven át, 538-tól 1798-ig taposta el a lelki Izráelt. A sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetsége a modern Róma, és ez is eltapossa Isten népét a vasárnaptörvény válságának „órájában”. A sárkány, a fenevad és a hamis próféta három pusztító hatalma egyúttal úgy is megjelenik, mint a pogány Róma, a pápai Róma és a modern Róma.

A Jelenések tizenhetedik fejezete szerint a pogányság az első négy király; az ötödik király a pápaság, a hatodik, hetedik és nyolcadik király pedig a modern Róma hármasszövetsége.

És hét király van: öt elesett, az egyik van, a másik még nem jött el; és amikor eljön, rövid ideig kell megmaradnia. És a fenevad, amely volt, és nincs, az maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. Jelenések 17:10, 11.

Dániel második fejezete értelmében a pogányság mind a négy királyságot magában foglalja a szó szerinti Babilontól a szó szerinti Rómaig. A lelki Babilon a pápaság (az aranyfej), és a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármas szövetségét (a modern Rómát) a lelki Médó-Perzsia, a lelki Görögország és a lelki Róma hármas szövetsége jelképezi (amelynek halálos sebe meggyógyult).

Amikor Jézus a „pusztító utálatosságra, amelyről Dániel próféta szólt” utalt, egy meghatározott „jelet” azonosított, amelyet a keresztényeknek fel kell ismerniük Róma mindhárom korszakában. A pogány Róma, a pápai Róma és a modern Róma egyaránt üldözi Isten népét. Ezt az üldözést prófétai értelemben a szentély és a sereg megtaposása jelképezi. Jézus figyelmeztetést adott a három üldözési korszak mindegyikére az üldözés közeledtére vonatkozóan. Amikor Róma hatalmának „jele” a szentélybe került, elérkezett az idő Jeruzsálemből való menekülésre. Jézus nem Dániel „pusztító utálatosság” kifejezését használta földi hatalom jelképeként, hanem annak a jelnek a jelképeként, amelyet a keresztényeknek fel kellett ismerniük.

„Jézus kijelentette az öt hallgató tanítványoknak az ítéleteket, amelyek a hitehagyott Izraelre voltak készülöben, és különösen a megtorló bosszúállást, amely a Messiás elvetése és megfeszítése miatt fog rájuk szállni. Félreérthetetlen jelek fogják megelőzni a rettenetes tetőpontot. A rettegett óra hirtelen és gyorsan érkezik el. A Megváltó pedig figyelmeztette követőit: „Mikor azért látjátok majd a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni a szent helyen (aki olvassa, értse meg), akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.” Máté 24:15, 16; Lukács 21:20, 21. Amikor a rómaiak bálványimádó hadijelvényeit felállítják a szent földön, amely néhány futamnyira a város falain kívülre terjedt, akkor Krisztus követőinek menekülés által kell biztonságot találniuk. Amikor a figyelmeztető jel láthatóvá válik, azok, akik meg akarnak menekülni, semmi késedelmet nem tűrhetnek. Júdea egész földjén, valamint magában Jeruzsálemben is, a menekülés jelzésének azonnal engedelmessé kell válni. Aki történetesen a háztetőn van, ne menjen le a házába, még azért sem, hogy a legbecsessebb értékeit megmentse. Akik a mezőkön vagy a szőlőkben dolgoznak, ne szánjanak időt arra, hogy visszatérjenek a felsőruháért, amelyet a nappali hőségben végzett munka közben félretettek. Egy pillanatig sem szabad habozniuk, nehogy beleessenek az általános pusztulásba.” A nagy küzdelem, 25.

A szakaszban White testvér a „pusztító utálatosságot” mint „félreérthetetlen jelet” azonosítja, amelyet „a rómaiak bálványimádó hadi jelvényei” jelképeztek, amelyeket „a szent földre” állítottak fel a szentély körzetében. Jézus nem arra használta a „pusztító utálatosságot”, hogy akár a pogány, akár a pápai Róma hatalmát jelképezze, hanem „jelként”. Amikor a „jel” a templom szent földjére került, a keresztényeknek el kellett menekülniük Jeruzsálemből, „nehogy belekeveredjenek az általános pusztulásba”. White testvér ugyanebben a szakaszban később továbbmegy, és azonosítja, hogy Krisztusnak az a próféciaja, amely a pusztulást megjelölte, egyénél több beteljesedéssel bírt.

A Megváltó Jeruzsálemre kimondott prófeciájának, amely az ítéletek meglátogatására vonatkozott, lesz egy másik beteljesedése is, amelynek az a rettenetes pusztulás csupán halvány árnyéka volt. A választott város sorsában szemlélhetjük egy olyan világ végétét, amely elvetette Isten irgalmát és lábbal tiporta törvényét. Sötétek az emberi nyomorúság feljegyzései, amelyeknek a föld bűnnel terhelt hosszú századai során tanúja volt. A szív belebetegszik, és az elme elerőtlenedik ezek szemlélése közben. Rettenetesek voltak a menny tekintélyének elvetéséből származó következmények. De a jövőendő kinyilatkoztatásaiban még ennél is sötétebb jelenet tárul elénk. A múlt feljegyzései — a háborús zűrzavarok, összezsapások és forradalmak hosszú sora, a „harcosok harca zűrzavaros lármával, és a vérbe fertőztetett öltözetek” (Ézsaiás 9:5) — mik ezek ahhoz a naphoz képest, amikor Isten visszatartó Lelke teljesen visszavonatik a gonoszoktól, és többé nem tartja féken az emberi szenvedély kitérését és a sátáni haragot! A világ akkor úgy fogja meglátni Sátán uralmának következményeit, mint még soha azelőtt.

„De azon a napon, miként Jeruzsálem pusztulásának idején is, Isten népe megszabadul, mindaz, aki az élők közé beírva találtatik. Ézsaiás 4:3. Krisztus kijelentette, hogy másodszor is eljön, hogy hűségeseit magához gyűjtse: „És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az ember Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az egek egyik végétől a másik végéig.” Máté 24:30, 31. Akkor pedig azok, akik nem engedelmeskednek az evangéliumnak, megemésztetnek az ő szájának leheletétől, és megsemmisülnek az ő eljövételének fényessége által. 2 Thesszalónika 2:8. Miként egykor Izrael, a gonoszok önmagukat pusztítják el; saját bűnük miatt esnek el. Bűnös életük által olyannyira összehangtalanná váltak Istennel, természetük pedig annyira lealjasodott a gonoszság által, hogy dicsőségének megnyilatkozása számukra emésztő tűz.”

„Az emberek vigyázzanak, nehogy elhanyagolják a Krisztus szavaiban közölt tanítást. Amint figyelmeztette tanítványait Jeruzsálem pusztulására, jelet adva nekik a közelgő romlásról, hogy megmenekülhessenek; úgy figyelmeztette a világot is a végső pusztulás napjára, és jeleket adott közeledtéről, hogy mindazok, akik akarják, elfuthassanak az eljövendő harag elől. Jézus kijelenti: „És lesznek jelek a napban, a holdban és a csillagokban; a földön pedig a nemzetek szorongása.” Lukács 21:25; Máté 24:29; Márk 13:24–26; Jelenések 6:12–17. Azoknak, akik szemlélik eljövételének e hírnökeit, „tudniuk kell, hogy közel van, az ajtó előtt.” Máté 24:33. „Vigyázzatok azért” – hangzik intő szava. Márk 13:35. Akik hallgatnak a figyelmeztetésre, nem maradnak sötétségben, hogy az a nap váratlanul érje őket. De azoknak, akik nem akarnak vigyázni, „az Úrnak napja úgy jő el, mint éjjeli tolvaj.” 1 Thesszalónika 5:2–5.” A nagy küzdelem, 36, 37.

Amikor White testvér e szavakat írta, Jeruzsálem pusztulásának még egy jövőbeli beteljesedése volt hátra. A megtorló ítélet, amely a modern Róma (a sárkány, a fenevad és a hamis próféta) ellen hajtatik végre a világ végén, a lelki Babilon végső bukását jelképezi, ám a lelki Babilon (a pápaság) egyszer már elbukott 1798-ban. Jeruzsálem pusztulása Isten megtorló ítéletét jelképezi a hitehagyott egyház felett.

Jeruzsálem pusztulása a Kr. u. 66-tól 70-ig terjedő három és fél év alatt előképezi Isten megtorló ítéletének azt a világ végén bekövetkező pusztítását, amely a modern Rómára (a sárkányra, a fenevadra és a hamis prófétára) zúdul. Jeruzsálem ostroma és pusztulása, amelyet a pogányság vitt véghez Kr. u. 66-tól 70-ig, pontosan három és fél évig tartott.

A szellemi Jeruzsálem ostroma és pusztulása, amelyet a pápaság vitt véghez, három és fél prófétai évig tartott, 538-tól 1798-ig. Ez a két szemléltetés Jeruzsálem ostromát és pusztulását jelképezi a vasárnaptörvény válságának „órájában”, amelyet a modern Róma idéz elő. Jeruzsálem három pusztulása közül az utolsó visszafordíttatik, miként azt Dániel könyve ábrázolja.

Dániel könyve azzal kezdődik, hogy Babilon meghódítja és elpusztítja Jeruzsálemet, és Babilon pusztulásával, valamint Jeruzsálem győzelmével végződik. A három ütközet mindegyikében adatott egy jel a keresztényeknek, amely tudtukra adta, hogy meneküljenek az elközelgő háború elől. Kr. u. 66-ban ez akkor történt, amikor a pogány Róma seregei felállították jelvényeiket (harci zászlóikat) a szentély szent földjén. Az 538. esztendőben pedig akkor, amikor megjelent a „bűn embere”, aki az Isten templomában (a keresztény egyházban) ül, és magát Istennek mutatja, amikor abban az évben, az orléans-i zsinaton vasárnaptörvényt hozott. A vasárnap kikényszerítése az, amit a pápaság saját tekintélye bizonyítékként azonosít a keresztény világ fölött, mert azt állítják (helyesen), hogy Isten Igéjében nincs alapja a vasárnapi istentiszteletnek, és az a tény, hogy ők vezették be a vasárnapot mint az istentisztelet napját a kereszténységben, annak bizonyítéka, hogy pogány hagyományaik és szokásaik tekintélye a Biblia fölött áll.

Az 538. évben a keresztényeknek el kellett különülniük a római egyháztól, nem pusztán azért, mert az nem volt igazán keresztény egyház, hanem azért is, mert a pápai hatalom jelét Isten egyházának szent területén állították fel. White testvérő azonosítja annak a történelmi folyamatnak az elkülönülési mozzanatát, amely megkezdte azt az időszakot, amikor Isten egyháza ezerkétszázhatvan esztendőre a pusztába menekült.

„Ám a világosság Fejedelme és a sötétség fejedelme között nincs egység, és követőik között sem lehet egység. Amikor a keresztények beleegyeztek abba, hogy egyesüljenek azokkal, akik a pogányságból csupán félig tértek meg, olyan útra léptek, amely egyre messzebb és messzebb vezetett az igazságtól. Sátán ujjongott, hogy ilyen nagy számú Krisztus-követőt sikerült megtévesztenie. Ezután még teljesebben érvényesítette hatalmát fölöttük, és arra indította őket, hogy üldözzék azokat, akik hűek maradtak Istenhez. Senki sem értette olyan jól, miként kell szembeszállni az igaz keresztény hittel, mint azok, akik egykor annak védelmezői voltak; és ezek a hitehagyott keresztények, félig pogány társaikkal egyesülve, hadjáratukat Krisztus tanításainak leglényegesebb vonásai ellen irányították.”

Kétségbeesett küzdelemre volt szükség ahhoz, hogy azok, akik hűségesek akartak maradni, szilárdan ellenálljanak azoknak a csalásoknak és utálatosságoknak, amelyeket papi öltözetbe burkolva vittek be az egyházba. A Bibliát nem fogadták el a hit zsinórmértékéül. A vallásszabadság tanát eretnekségnek nevezték, és híveit gyűlölték, valamint üldözték.

„Hosszú és súlyos küzdelem után a hűséges kevesek úgy határoztak, hogy teljesen megszakitának minden közösséget a hitehagyott egyházzal, ha az továbbra is megtagadja, hogy

megszabaduljon a hamisságtól és a bálványimádástól. Belátták, hogy az elkülönülés feltétlen szükségszerűség, ha engedelmeskedni akarnak Isten Igéjének. Nem merték eltérni a saját lelkükre végzetes tévelygéseket, sem pedig olyan példát állítani, amely veszélybe sodorná gyermekeik és unokáik hitét. A béke és egység biztosítása érdekében készek voltak minden olyan engedményre, amely összeegyeztethető az Isten iránti hűséggel; de úgy érezték, hogy még maga a béke is túl drága áron lenne megvásárolva, ha az elvek feláldozása árán nyernék el. Ha az egységet csak az igazság és az igazságosság feladása útján lehetne biztosítani, akkor legyen inkább különbség, sőt akár háború is.” A nagy küzdelem, 45.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.

„Az örökkévalóság tárul elénk. A függöny hamarosan felgördül. Mi, akik ezt az ünnepélyes, felelősségteljes helyet foglaljuk el, mit teszünk, mire gondolunk, hogy önző kényelemszeretetünkhöz ragaszkodunk, miközben lelkek vesznek el körülöttünk? Vajon szívünk teljesen érzéketlenné vált? Nem érezhetjük vagy érthetjük meg, hogy munkánk van mások üdvösségéért? Testvéreim, azok közé tartoztok-e, akiknek van szemük, de nem látnak, és van fülük, de nem hallanak? Hiábavaló volna, hogy Isten megismertette veletek az Ő akaratát? Hiábavaló volna, hogy figyelmeztetést figyelmeztetés után küldött nektek? Hiszitek-e az örök igazság kijelentéseit arról, ami hamarosan a földre szakad, hiszitek-e, hogy Isten ítéletei az emberek felett függnek, és mégis nyugalomban ülhettek, tunyán, gondatlanul, gyönyörűségi szeretően?”

„Most nincs itt az ideje annak, hogy Isten népe a világhoz kösse szívét, vagy ott gyűjtsön magának kincset. Nincs messze az idő, amikor az első tanítványokhoz hasonlóan nekünk is kietlen és magányos helyeken kell majd menedéket keresnünk. Amiként Jeruzsálem római seregek általi ostroma a júdeai keresztények számára a menekülés jelzése volt, úgy nemzetünk részéről a hatalom megragadása a pápai szombatot kikényszerítő rendeletben számunkra is figyelmeztetés lesz. Akkor jön el az ideje annak, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészülve arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és visszavonult otthonokba költözzünk a hegyek között, félreeső helyeken. És most ahelyett, hogy itt költséges lakóhelyeket keressünk, arra kellene készülnünk, hogy egy jobb hazába költözzünk, tudniillik a mennybe. Ahelyett, hogy javainkat önmagunk kielégítésére fordítanánk, meg kellene tanulnunk takarékoskodni. Minden Istentől kölcsön kapott talentumot az Ő dicsőségére kell felhasználni azáltal, hogy átadjuk a figyelmeztetést a világnak. Istennek van munkája, amelyet munkatársainak a városokban kell elvégezniük. Misszióinkat fenn kell tartani; új missziókat kell nyitni. E munka sikeres előmozdításához nem csekély ráfordításra lesz szükség. Imaházakra van szükség, ahol az embereket meg lehet hívni, hogy meghallgassák az erre az időre szóló igazságokat. Éppen e célból bízott Isten tőkét sáfáira. Ne kössétek le vagyontokat világi vállalkozásokban, hogy ez a munka akadályoztatva legyen. Tegyétek eszközeiteket oly helyre, ahol Isten ügye javára rendelkezhetek velük. Küldjétek kincseiteket magatok előtt a mennybe.” Testimonies, 5. kötet, 464.